

POCTA GANDALFOVI

Jim Čert

Když večer v Kraji šedý byl,
slýchal jsem v kopci jeho krok,
před svítáním se vytratil
na dlouhou cestu beze slov.

Od Divočiny k břehům Moře,
do jižních hor s pouští severních,
tajnými dveřmi v dračí hoře,
temnými hvozdy šel svobodný.

Ať to byl trpaslík, člověk či hobit,
anebo elf, který neumírá,
s ptáky i zvířaty dovedl mluvit
jazykem jenž srdce otevírá.

Smrtící meč a hojící ruka,
záda, jež ohnulo těžké břímě,
planoucí pochodeň, hlas jako trubka,
znavený poutník na cestě v zimě.

Jako pán moudrosti na trůnu sedal,
rychle se hněval, rychle se smál,
odřený klobouk a brada šedá,
o hůl se trnitou opíral.

Na můstku samoten vzdoroval
náporu Ohně a Stínu zlého,
o kámen hůl se zlomila
v Khazad-dûm zemřela
moudrost jeho.